

מת (חיפה) 7071-06-25 - מדינת ישראל נ' אדהם היבה

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 7071-06-25 מדינת ישראל נ' היבה(עציר) ואח'
תיק חיצוני: פמ"ח 2200/25

לפני כבוד השופט בוריס שרמן

המבקשת
נגד
מדינת ישראל

המשיבים
1. אדהם היבה
2. מוחמד עכריה

החלטה (משיב 1)

לפניי בקשה להארכת מעצרו של משיב 1 עד תום ההליכים נגדו.

1. כתב האישום מייחס למשיב 1 (להלן: "**המשיב**") ביצוע עבירת סחיטה באיומים בצוותא עם משיב 2. לפי עובדות כתב האישום, בין המשיבים למתלונן קיימת היכרות. ביום 26/4/25, על רקע חוב של בנו של המתלונן לאדם אחר, המשיבים קשרו קשר לסחוט את המתלונן. החל מיום 27/4/25 המשיבים דרשו מהמתלונן להעביר לידיהם סכומי כסף תוך איום לפגוע בו ובבני משפחתו. במסגרת הקשר, ביום 26/4/25 המשיב התקשר למתלונן, ציין שהוא שותף של בעל החוב ודרש מהמתלונן 24,000 ₪ באומרו שאם לא ישלם, המשיב ידע איך להוציא ממנו את הכסף. ביום 8/5/25 בשעה 15:31 המשיב התקשר למתלונן אך המתלונן לא ענה לשיחה. בהמשך, בשעה 16:20 התקשר משיב 2 כשש שיחות למתלונן, ציין כי הוא שותף של בעל החוב, כי בנו של המתלונן קיבל מהם 35,000 ₪, כי המתלונן הפסיק לענות, ודרש מהמתלונן 35,000 ₪ באיומים קשים. בנוסף, בשעה 15:40 משיב 2 שלח הודעת טקסט למתלונן.

2. בבקשה להארכת מעצר המשיבים עד תום ההליכים נטען כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים בכתב האישום. עוד נטען כי בשל אופי העבירה המיוחסת למשיבים קיים יסוד סביר לחשש ששחרור המשיבים יסכן את ביטחון הציבור, ישבש הליכי משפט ויגרום לפגיעה בראיות.

3. בדיון בעל פה ב"כ המבקשת הדגיש שמכשיר הטלפון הנייד של המשיב לא נתפס, לשיטת המבקשת כיוון שהמשיב "העלים" אותו. מפריקת המכשיר של משיב 2 עולה כי זמן קצר לאחר שהמשיב

התקשר למתלונן ולא נענה, הוא שלח למשיב 2 את מספר הטלפון הנייד של המתלונן. עוד נמצא בפריקה ראיות נוספות לקשר הפלילי בין שני המשיבים. הודגש כי המשיב הכחיש ביצוע העבירות וטען באופן סתמי כי אחרים עשו שימוש בטלפו הנייד שלו. עוד נטען כי הסחיטה החלה בכך שהמשיב קיבל ממכריו של המתלונן את מספר הטלפון הנייד של המתלונן. לאחר מכן פנה למתלונן, יזם את מעשי הסחיטה ו"הפעיל" את משיב 2. ב"כ המבקשת הפנה להודעות ששלח בעל החוב שעל פי החשד הפעיל את המשיבים, מהן ניתן ללמוד על חלקו המשמעותי של המשיב במעשי הסחיטה. באשר לחלופה, נטען שמקום מעצר הבית נמצא בקרבת מקום ביצוע העבירות, המפקחים מפחיתים מחומרת מעשי המשיב ולא מודעים למסוכנות הנשקפת ממנו. ב"כ המבקשת ביקש לקבל גם את עמדת המתלונן לפני קבלת החלטה בבקשה.

4. ב"כ המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה. עם זאת, טען כי תוכן הדברים שהשמיע המשיב בשיחה עם המתלונן לא מגבש, בפני עצמו, את העבירה המיוחסת למשיב, וקיים קושי בהוכחת מודעות המשיב לתוכן שיחותיו של משיב 2 עם הקורבן. ב"כ המשיב הסכים לקיומה של עילת המעצר אך טען כי עוצמתה נמוכה נוכח עברו הנקי של המשיב. הוצעה חלופה בדמות מעצר בית מלא בבית דודתו של המשיב בג'דידה מכר בפיקוחם של שני מפקחים.

דודתו של המשיב, בעלה ואמו החורגת של המשיב שהוצעו כמפקחים נחקרו לפני.

דין והכרעה

5. תיק זה מוכר לי מהארכות מעצר של שני המשיבים לצורכי חקירה. לאחר שעיינתי פעם נוספת בתיק החקירה ובהסכמת ב"כ המשיב אני קובע שקיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום. טענת ב"כ המשיב לפיה תוכן השיחה שבין המשיב למתלונן לא עולה לכדי איום תתרבר בהליך העיקרי. בשלב הדיוני הנוכחי די בראיות שנאספו כדי ללמד על חלקו הפעיל של המשיב בסחיטת המתלונן תוך מודעותו למעשיו של משיב 2 ותוך עשיית מעשים אקטיביים למימוש תוכנית הסחיטה.

6. באשר לעילת המעצר, למרות טיעוני ב"כ המשיב, סבורני כי ממעשי המשיב עולה קיומה של מסוכנות משמעותית לשלום וביטחון הציבור. הכלל הנהוג בעבירות סחיטה באיומים הוא כי יש להורות על מעצר עד תום ההליכים, זאת נוכח המסוכנות המובנית הטמונה בעבירות אלה, והחשש הממשי לשיבוש מהלכי משפט הנלווה אליהן. עמדה זו באה לידי ביטוי בעקביות בפסיקת בית המשפט העליון (ראה בש"פ 859/22 **טנסקי נ' מדינת ישראל** (27.3.22); בש"פ 5709/23 **מדינת ישראל נ' אלסאנע** (9.8.23)). לא בכדי ציין בית המשפט העליון בבש"פ 5709/23 **מדינת ישראל נ' אלסאנע הנ"ל**, כי "כפי שנקבע לא אחת, עבירה של סחיטה באיומים מצדיקה ככלל את מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, וזאת בשל המסוכנות הנשקפת מנאשם בעבירה זו ובשל החשש לשיבוש הליכי משפט הטבוע בה".

7. חומרה יתירה יש לייחס לנסיבות ביצוע העבירה. המשיב קשר קשר עם משיב 2 לאחר שידע כי המתלונן כבר נסחט בעבר ושילם סכום כסף משמעותי על רקע אותו חוב נטען לאדם אחר. המשיב

בירר את הטלפון הנייד של המתלונן, ולאחר שלא הצליח בכוחות עצמו לגרום למתלונן לשלם, פנה למשיב 2 שהמשיך בביצוע מעשי הסחיטה תוך השמעת איומים קשים כלפי המתלונן. אף העובדה שהמשיב הציג את עצמו כשותפו של בעל החוב - מטרידה. מבלי להכריע בשאלה האם הדברים נכונים, עובדה זו עשויה ללמד על מעורבות המשיב במתן הלוואות בשוק השחור. זאת ועוד, אני נוטה לקבל את טענת ב"כ המבקשת לפיה המשיב פעל "להעלים" את הטלפון הנייד שלו - דבר המגביר את החשש לשיבוש הליכי משפט. עם זאת, אני מתקשה לזקוף לחובת המשיב את מעשי השיבוש הקשים שנעשו לאחר מעצרו במטרה להשפיע על המתלונן ולגרום לו לחזור מתלונתו, שכן לא הובאו ראיות לכך שהמשיב היה זה שיזם את המעשים.

8. עוד סבורני כי חומר הראיות, ובפרט פריקת הטלפון של משיב 2, מצביע על שותפות מלאה בין המשיבים בביצוע העבירות. המשיב יזם את מעשי הסחיטה ונטל בהם חלק פעיל. ברור לחלוטין שהוא היה מודע להיעדר כל יריבות משפטית בינו לבין המתלונן, אך הדבר לא מנע את הסחיטה. בהעדר גרסה כלשהי מצד המשיב, לא אוכל להניח לזכותו כי הופעל ע"י בעל החוב וכי לא היה מודע למעשיו של משיב 2.

9. עם זאת, אין להתעלם מגילו הצעיר של המשיב (בן 26.5), עברו הנקי והשפעתו המרתיע של המעצר הממושך בו נתון המשיב לראשונה בחייו. "אמנם, נפסק כבר בעבר, כי בדרך כלל 'עבירות של סחיטה באיומים ועבירות שבהן הנאשם מפיל חתתו על קורבנו, אינן מתאימות לחלופת מעצר' [...] אך אין זה כלל בל יעבור ועל בית המשפט לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו, תוך הערכת הסיכון הנשקף מן הנאשם הקונקרטי" (בש"פ 3431/08 שלום נ' מדינת ישראל (פסקה 8)).

10. בבש"פ 7452/16 מקסים מיליאבסקי נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 10/10/16) התווה בית המשפט העליון גישה כללית באשר לאימוץ של חלופות מעצר אותה בכוונתי ליישם במקרה זה:

"...החובה לבחון חלופות מעצר, במהותה מחייבת איזון בין הסיכון העולה משחרורו האפשרי של הנאשם מבית האסורים, לבין זכותו לחירות (בש"פ 397/15 מורדי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.1.2015); בש"פ 1149/13 מדינת ישראל נ' קארוט [פורסם בנבו] (18.2.2013)). בבוחנו חלופות מעצר, עלינו ליטול "סיכון מחושב" המשקף מידה מסוימת של אומן באדם שנוקפת לטובתו חזקת החפות, בשילוב הגבלות שונות המוטלות על אותו אדם המיועדות למנוע ממנו לעבור עבירות (כגון הרחקה פיזית ממקום מסוים), או ליצור תמריצים משמעותיים נגד פעולות מסוימות (כגון ערבויות גבוהות שיחולטו במקרים מתאימים) (ראו: בש"פ 3444/15 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (31.5.2015); בש"פ 126/12 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה יח (16.1.2012))."

11. מסקנתי מכל האמור לעיל הינה כי מהמשיב נשקפת מסוכנות משמעותית לשלום וביטחון הציבור

וקיים גם חשש מבוסס שבאם ישוחרר, ישבש הליכי משפט ויעלים ראיות. עם זאת, סבורני כי ניתן להפחית את המסוכנות הנשקפת מהמשיב ואת עוצמת החשש לשיבוש ע"י חלופה הרמטית ומרוחקת שתנתק את המשיב מסביבה עבריינית, לצד פיקוחם של מפקחים טובים ובערבויות מתאימות.

12. החלופה שהוצעה - מעצר בית מלא בבית דודתו של המשיב - בבירור אינה כזאת. החלופה מצויה במרחק נסיעה קצר ממקום מגורי המשיב והמתלונן ולא מרחיקה את המשיב במידה מספקת מגורמי סיכון בעניינו. זאת ועוד, הרושם שהותירו המפקחים המוצעים אינו חד משמעי. אני מספק בכוונותיהם הטובות וביכולתם לפקח על המשיב במשך כל שעות היממה. עם זאת, אני מסופק באשר למידת מודעותם למצבי סיכון בעניינו של המשיב, יכולתם להציב גבול ברור להתנהגותו ולמנוע הפרות. בהקשר זה אציין, כי שקלתי אפשרות להורות על מעצר המשיב בפיקוח אלקטרוני, אך סבורני כי אין בכך כדי להשיג את תכלית המעצר בעניינו של המשיב, בהינתן מיקום החלופה והתרשמותי מהמפקחים.

13. עם זאת, נוכח גילו הצעיר של המשיב ועברו הנקי ונוכח קביעתי כי ניתן במקרה זה להסתפק בחלופה (אם כי לא זו שהוצעה), לא אורה על מעצר המשיב עד תום ההליכים מבלי שמידת מסוכנותו והאפשרות לאיינה ע"י חלופה תיבחן ע"י שירות המבחן.

סוף דבר, אני מורה לשירות המבחן להגיש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב.

קובע לקבלת התסקיר והמשך דיון ליום 15/7/25 שעה 10:00.

המשיב ישתתף בדיון בהיוועדות חזותית אלא אם תוגש בקשה להביאו פיזית לדיון.

המזכירות תעביר החלטה זו לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ' סיוון תשפ"ה, 16 יוני 2025, בהעדר
הצדדים.